



Samen vieren, met vertrouwen in de toekomst

Een nieuw vieringenschema

voor de Pastorale Eenheid Mozes

De Pastorale Eenheid Mozes bestaat uit vijftien parochies, elk met een eigen geschiedenis, een eigen kerkgebouw en een plaatselijke geloofsgemeenschap. Die verscheidenheid is waardevol. Tegelijk staan we voor de opdracht om samen na te denken over de toekomst van ons kerkelijk en liturgisch leven.

De werkelijkheid verandert. Het aantal priesters en beschikbare voorgangers neemt af. Ook het aantal kerkgangers is niet meer overal hetzelfde. Daardoor is het niet langer mogelijk om in elke parochie op dezelfde wijze en met dezelfde regelmaat eucharistie te blijven vieren.

Met het nieuwe vieringenschema willen we daarop geen louter praktisch of defensief antwoord geven. We willen vooral een positieve keuze maken: onze krachten bundelen, zorg dragen voor kwaliteitsvolle vieringen en bouwen aan een Pastorale Eenheid waarin de eucharistie, het Woord van God, het gebed en de plaatselijke verbondenheid een centrale plaats behouden.

Het gaat daarom niet alleen over de vraag: “Waar en wanneer is er nog een viering?” De diepere vraag luidt: “Hoe kunnen wij samen Kerk blijven en het geloof doorgeven aan de volgende generaties?”

Een houtskoolvuur met vis erop en brood

Bij deze keuze laten we ons inspireren door de visietekst van het Bisdom Antwerpen: *Een houtskoolvuur met vis erop en brood*. De titel verwijst naar het slot van het Johannesevangelie.

Na Pasen keren de leerlingen terug naar het meer van Tiberias. Een hele nacht hebben zij gevist, maar zonder resultaat. Wanneer de morgen aanbreekt, staat Jezus aan de oever. Op zijn woord gooien zij het net aan de andere kant uit. Dan wordt het net gevuld met vis.

Wanneer de leerlingen aan land komen, zien zij dat er een houtskoolvuur brandt, met vis erop en brood ernaast. Jezus nodigt hen uit: “Kom en eet.”

De leerlingen bevinden zich op dat ogenblik in een periode van onzekerheid. Hun vertrouwde wereld is veranderd en zij weten niet goed hoe het verder moet. Toch blijkt Jezus hun nabij te zijn. Hij wacht hen op, brengt hen samen rond het vuur, deelt met hen brood en vis en geeft hun daarna opnieuw een opdracht.

De visietekst van het Bisdom Antwerpen nodigt ons uit om op dezelfde manier naar de toekomst te kijken: met de ogen van een nieuw begin. Het is morgen, het ontbijt staat klaar en een nieuwe dagtaak wacht. De Kerk wordt daarbij omschreven als een gemeenschap van leerlingen: mensen die samen leerling van Jezus willen zijn en steeds opnieuw van Hem mogen leren.

Ook wij bevinden ons in een tijd van verandering. Vertrouwde vormen kunnen niet altijd behouden blijven. Toch hoeven we niet met angst naar de toekomst te kijken. De Heer is ons al vooruitgegaan. Hij staat aan de oever en nodigt ons uit om rond Hem samen te komen.

Niet onze gebouwen, structuren of oude gewoonten vormen het uiteindelijke middelpunt van de Kerk. Jezus Christus is het middelpunt. Hij verzamelt ons rond zijn Woord en rond de tafel van brood en wijn. Vanuit die ontmoeting zendt Hij ons opnieuw uit.

Met Jezus de berg op en weer naar beneden

Het nieuwe vieringschema sluit ook aan bij het pastorale plan waaraan we het voorbije jaar hebben gewerkt. Daarbij lieten we ons inspireren door het evangelieverhaal van de Gedaanteverandering van de Heer.

Jezus neemt Petrus, Jakobus en Johannes mee de berg op. Boven op de berg mogen zij iets ervaren van zijn heerlijkheid. Het is een intens en bijzonder moment. Petrus wil dat moment vasthouden en stelt voor om drie tenten te bouwen: één voor Jezus, één voor Mozes en één voor Elia.

Zijn reactie is heel menselijk. Wanneer iets goed, mooi en vertrouwd is, willen we het graag bewaren. We willen vasthouden wat ons zekerheid geeft. Ook in ons kerkelijk leven kan die neiging bestaan. We willen graag behouden wat we hebben: de vertrouwde uren, de eigen viering, de bekende voorganger en alles wat jarenlang vanzelfsprekend is geweest.

Maar Jezus bouwt geen tenten op de berg. Hij neemt zijn leerlingen opnieuw mee naar beneden. Daar wacht het gewone leven. Daar zijn de mensen die Hem nodig hebben. De ervaring op de berg is geen eindpunt, maar geeft kracht om verder te gaan.

Ook ons pastorale plan mag geen plan zijn dat vooral probeert te behouden wat we hebben. Natuurlijk willen we respectvol omgaan met wat in onze parochies gegroeid is. We mogen dankbaar zijn voor het verleden en voor alles wat mensen gedurende vele jaren hebben opgebouwd. Maar dankbaarheid voor het verleden mag ons niet verhinderen om verantwoordelijkheid op te nemen voor de toekomst.

Jezus neemt ons niet mee naar de berg om er tenten te bouwen en ons af te sluiten van de veranderende werkelijkheid. Hij laat ons iets zien van Gods toekomst en neemt ons daarna opnieuw mee op weg. Daarom moet ons pastorale plan duurzaam en toekomstgericht zijn. Het moet niet alleen proberen om bestaande structuren zo lang mogelijk overeind te houden, maar voorwaarden scheppen waardoor geloof, gebed, eucharistie, verkondiging en dienstbaarheid ook morgen mogelijk blijven.

Dat vraagt soms dat we vertrouwde vormen loslaten. Niet omdat ze verkeerd of waardeloos zijn, maar omdat de omstandigheden veranderd zijn. Wie enkel probeert vast te houden wat er altijd geweest is, loopt het risico dat uiteindelijk niets meer haalbaar blijft. Wie met Jezus de berg afdaalt, durft daarentegen nieuwe wegen te gaan.

Het nieuwe vieringschema is daarom een concrete stap binnen ons pastorale plan. We bouwen geen drie tenten waarin iedere cluster of parochie zich afzonderlijk terugtrekt. We willen

samen op weg gaan, over de grenzen van onze eigen geloofsgemeenschap heen. We bundelen onze krachten zodat het hart van ons kerkelijk leven kan blijven kloppen.

De eucharistie als bron en hoogtepunt

Daarom blijft de eucharistie het hart van het nieuwe vieringenschema. Het Tweede Vaticaanse Concilie noemt de eucharistie “bron en hoogtepunt van heel het christelijk leven”. In de eucharistie brengen gelovigen niet alleen brood en wijn, maar ook hun eigen leven bij God. Zij ontvangen Christus en worden steeds opnieuw opgebouwd tot zijn ene Lichaam, de Kerk.

De woorden “bron en hoogtepunt” drukken twee bewegingen uit.

De eucharistie is een bron. Vanuit de ontmoeting met Christus ontvangen wij kracht om als christen te leven. We worden gevoed om naar elkaar om te zien, zieken en eenzamen nabij te zijn, mensen in nood te helpen en in de samenleving te getuigen van hoop en liefde.

De eucharistie is ook een hoogtepunt. Alles wat wij tijdens de week beleven, vieren, verdragen en voor elkaar doen, mogen wij samenbrengen rond de tafel van de Heer. Daar danken wij God voor het goede en vertrouwen wij Hem onze zorgen, ons verdriet en onze gebrokenheid toe.

Ook de constitutie over de liturgie van het Tweede Vaticaanse Concilie zegt dat de liturgie het hoogtepunt is waarnaar het handelen van de Kerk is gericht en tegelijk de bron waaruit haar kracht voortkomt.

De eucharistie is dus niet zomaar één activiteit tussen vele andere. Zij vormt het hart van het kerkelijk en gelovig leven. Vanuit die overtuiging kiezen we ervoor om in de Pastorale Eenheid Mozes drie herkenbare eucharistische centra uit te bouwen.

De verantwoordelijkheid van het Team van de Pastorale Eenheid

Het nieuwe vieringenschema is geen verzameling afzonderlijke afspraken tussen de verschillende parochies. Het maakt deel uit van het gezamenlijke pastorale beleid van de Pastorale Eenheid Mozes.

De beleidsteksten van het Bisdom Antwerpen zijn hierover duidelijk. De verantwoordelijkheid voor de werking van een Pastorale Eenheid berust bij het Team van de Pastorale Eenheid. Dit team vormt het eigenlijke beleidsorgaan. De teamleden worden door de bisschop benoemd en oefenen hun opdracht uit in een geest van gezamenlijk leiderschap. Belangrijke beslissingen en bindende afspraken worden door het team samen genomen.

Die gezamenlijke verantwoordelijkheid omvat uitdrukkelijk de drie wezenlijke opdrachten van de Kerk: verkondiging en catechese, liturgie en gebed, en diaconie en solidariteit. Bij de installatie van een Pastorale Eenheid worden de leden van het team aangesteld als samen verantwoordelijk voor de werking van de hele Pastorale Eenheid en voor de ontwikkeling van een samenhangend pastoraal beleid.

Daaruit volgt dat belangrijke beleidsbeslissingen over het liturgische leven — zoals de keuze van eucharistiekerken, de spreiding van eucharistievieringen en de organisatie van Woord- en

Communiediensten — niet afzonderlijk door iedere parochie of plaatselijke geloofskern worden genomen. Deze beslissingen behoren tot de gezamenlijke beleidsverantwoordelijkheid van het Team van de Pastorale Eenheid.

Binnen het team draagt ieder lid een eigen verantwoordelijkheid. Eén of meerdere teamleden dragen in het bijzonder zorg voor liturgie en gebed. De pastoor of verantwoordelijke voor de gemeenschapsopbouw leidt het team en behoudt zijn eigen sacramentele en kerkrechtelijke verantwoordelijkheid. De grote beleidskeuzes worden evenwel door het hele team besproken, genomen en gedragen.

Het vastleggen van een nieuw vieringenschema is daarom geen persoonlijke beslissing van één priester en evenmin een keuze die iedere parochie afzonderlijk kan maken. Het is een gezamenlijke pastorale beslissing van het Team van de Pastorale Eenheid Mozes. Het team moet daarbij het geheel voor ogen houden: de vijftien parochies, de beschikbare priesters en voorgangers, de kwaliteit van de liturgie, de draagkracht van de vrijwilligers en de toekomst van het geloofsleven.

Een zorgvuldig proces van overleg

We beseffen dat de invoering van een nieuw vieringenschema een ingrijpende verandering is. Daarom zijn we bij de voorbereiding ervan niet over één nacht ijs gegaan. Het voorstel is niet plotseling ontstaan en evenmin door één persoon alleen uitgewerkt.

Tijdens de Plandag van het Team van de Pastorale Eenheid in augustus werd ruim de tijd genomen om de toekomst van het liturgische leven binnen onze vijftien parochies te bespreken. De teamleden gingen met elkaar in gesprek over de betekenis van de eucharistie, de draagkracht van de plaatselijke geloofsgemeenschappen, het beschikbare aantal priesters en voorgangers en de noodzaak om tot een haalbaar en toekomstgericht schema te komen.

Het gesprek werd vervolgens voortgezet tijdens een vergadering van het Team. Verschillende mogelijkheden werden besproken en tegenover elkaar afgewogen. Er was ruimte voor vragen, bedenkingen en uiteenlopende standpunten. Ook de gevolgen voor de plaatselijke parochies en voor de gelovigen werden ernstig genomen.

Het uiteindelijke voorstel is dan ook gegroeid vanuit een synodaalproces van luisteren, overleggen en samen onderscheiden. Dat betekent niet dat iedere verandering voor iedereen gemakkelijk zal zijn of dat alle bezorgdheden daarmee verdwenen zijn. Het betekent wel dat deze keuze zorgvuldig werd voorbereid en door het Team vanuit zijn gezamenlijke pastorale verantwoordelijkheid werd genomen.

Het nieuwe vieringenschema is daarom geen overhaaste maatregel, maar een weloverwogen keuze. Het wil recht doen aan de eigenheid van de plaatselijke geloofsgemeenschappen en tegelijk de eenheid, de kwaliteit en de toekomst van het liturgische leven in de hele Pastorale Eenheid Mozes dienen.

Met grote dankbaarheid voor Jef Bats

Bij de uitwerking van het nieuwe vieringschema speelt ook de beslissing van Jef Bats een belangrijke rol. Jef, die binnenkort 88 jaar wordt, heeft zelf aangegeven dat hij op 1 november 2026 zijn pastorale werkzaamheden wil beëindigen.

Dat was en is voor hem geen gemakkelijke beslissing. Jef is een echte volksmens. Hij staat graag tussen de mensen en heeft nooit goed geleerd om “neen” te zeggen wanneer iemand een beroep op hem deed. Juist daarom verdient zijn beslissing ons volle respect. Hij heeft zelf aangegeven dat het tijd is om te stoppen. Omwille van zijn leeftijd en vooral van zijn gezondheid willen wij hem daarin steunen.

Wij zijn Jef bijzonder dankbaar voor de grote inzet waarmee hij zich gedurende veertig jaar ten dienste heeft gesteld van onze verschillende parochies. Hij was mensen nabij op vreugdevolle en verdrietige momenten. Hij ging voor in vieringen, diende de sacramenten toe en stond klaar wanneer mensen hem nodig hadden. Velen bewaren dankbare herinneringen aan zijn eenvoudige nabijheid, zijn warme menselijkheid en zijn priesterlijke dienstbaarheid.

Precies uit respect en genegenheid voor Jef willen wij hem nu de rust gunnen die hij nodig heeft. We weten dat het afscheid van zijn pastorale werk hem zwaar valt. Wanneer mensen hem blijven vragen om toch nog voor te gaan of een uitzondering te maken, wordt het voor hem bijzonder moeilijk om zijn eigen beslissing vol te houden. Bovendien merken we dat dit ten koste gaat van zijn gezondheid. Die gezondheid moet nu vooropstaan.

Daarom doen wij een warme, maar tegelijk uitdrukkelijke oproep aan iedereen: laat Jef vanaf 1 november 2026 werkelijk met rust wat pastorale opdrachten betreft. Vraag hem niet meer om voor te gaan in eucharistievieringen en evenmin voor doopsels, huwelijken of uitvaarten. Vraag hem ook niet “nog één keer” of “bij wijze van uitzondering”. Juist omdat Jef zo moeilijk neen kan zeggen, moeten wij hem helpen door die vraag niet meer aan hem te stellen.

Jef blijft uiteraard van harte welkom in onze kerken en geloofsgemeenschappen, maar voortaan als priester op rust en als mens te midden van de mensen die hem dierbaar zijn. De mooiste dank die wij hem na veertig jaar inzet kunnen geven, is hem de rust te gunnen waarvoor hij zelf heeft gekozen en die zijn gezondheid nodig heeft.

Wij vragen daarom aan alle parochianen, families, medewerkers en uitvaartondernemers om deze beslissing te eerbiedigen en voor pastorale vragen steeds contact op te nemen met het secretariaat of de verantwoordelijken van de Pastorale Eenheid Mozes.

Dank om Jefs beslissing te respecteren. Zo tonen wij niet alleen onze waardering voor alles wat hij heeft gedaan, maar dragen wij nu ook zorg voor hem.

Vanaf 2 november nog één actieve priester

Het vertrek van Jef Bats brengt voor onze Pastorale Eenheid een nieuwe en ingrijpende werkelijkheid mee. Vanaf 2 november 2026 zal er binnen de Pastorale Eenheid Mozes nog slechts één priester actief aanwezig zijn voor de pastorale en sacramentele zorg in onze vijftien parochies.

Dat betekent dat één priester niet alleen moet instaan voor de weekendvieringen, maar ook voor uitvaarten, doopsels, huwelijken, ziekenzalvingen en andere sacramentele vieringen. Daarnaast blijven er de individuele contacten, de begeleiding van mensen, vergaderingen en de vele andere verantwoordelijkheden die bij het priesterlijke en pastorale dienstwerk horen.

Het is daarom niet langer mogelijk om in iedere parochie afzonderlijk en op regelmatige basis eucharistie te blijven vieren. Dat zou niet alleen praktisch onhaalbaar zijn, maar ook ten koste gaan van de gezondheid en de draagkracht van de enige priester die nog actief aanwezig is. Een toekomstgericht beleid moet niet wachten tot de situatie onhoudbaar wordt, maar tijdig keuzes maken die verantwoord en duurzaam zijn.

Het nieuwe vieringschema is dan ook geen vrijblijvende voorkeur en evenmin een keuze om het kerkelijk leven af te bouwen. Het is een noodzakelijk antwoord op de concrete pastorale werkelijkheid waarin we vanaf 2 november terecht komen.

Tegelijk willen we van die noodzaak een positieve keuze maken. We willen niet proberen om met steeds minder mensen alles op dezelfde manier te blijven doen. We willen onze krachten bundelen rond een aantal vaste en goed verzorgde vieringen, zonder de plaatselijke geloofsge-meenschappen los te laten.

Deze nieuwe werkelijkheid vraagt niet alleen een inspanning van de priester of van het Team. Zij vraagt van ons allemaal bereidheid om over de grenzen van de eigen parochie heen te kijken, elkaar te helpen en samen verantwoordelijkheid op te nemen. Alleen zo kunnen we ervoor zorgen dat de sacramentele en pastorale zorg binnen onze vijftien parochies ook in de toekomst op een menselijke, waardige en gelovige wijze gedragen blijft.

De keuze voor het nieuwe vieringschema is daarom ook een keuze voor zorgzaamheid: zorg voor de eucharistie, zorg voor de plaatselijke geloofsgemeenschappen en zorg voor de gezondheid en draagkracht van de ene priester die vanaf 2 november voor onze hele Pastorale Eenheid beschikbaar blijft.

Drie kerken met een wekelijkse eucharistieviering

Vanuit deze pastorale en concrete overwegingen kiezen we voor drie kerken waar wekelijks eucharistie wordt gevierd.

In deze drie kerken wordt dus ieder weekend eucharistie gevierd. Zij worden herkenbare plaatsen waar gelovigen uit alle parochies welkom zijn om samen naar Gods Woord te luisteren, het eucharistisch gebed te vieren en het Brood van het leven te ontvangen.

Dit schema biedt duidelijkheid en zekerheid. Iedere gelovige weet dat er binnen de Pastorale Eenheid ieder weekend drie mogelijkheden zijn om aan een eucharistieviering deel te nemen. Tegelijk is het schema zo opgebouwd dat het ook voor één actieve priester haalbaar en duurzaam blijft.

Deze drie eucharistiekerken zijn niet uitsluitend bedoeld voor de eigen gelovigen. Het zijn verzamelplaatsen voor de hele Pastorale Eenheid. Rond dezelfde Heer vormen wij samen één gemeenschap, over de grenzen van onze eigen parochie en kerktoeren heen.

Zoals Jezus zijn leerlingen rond het houtskoolvuur verzamelde, zo worden ook wij rond zijn tafel samengebracht. Daar breekt Hij voor ons het brood en zegt Hij: “Kom en eet.”

Leren vieren over parochiegrenzen heen

Het nieuwe schema vraagt dat we ruimer leren kijken dan de grenzen van onze eigen parochie. Een eucharistieviering in een andere kerk is geen vreemde viering. Wij behoren tot dezelfde Pastorale Eenheid en vormen samen één geloofsgemeenschap.

Voor sommige mensen zal de verplaatsing naar een eucharistiekerk een aanpassing zijn. Vertrouwde gewoonten hebben immers hun waarde. Mensen voelen zich verbonden met de kerk waar zij gedoopt zijn, hun eerste communie of vormsel vierden, huwden of afscheid namen van dierbaren.

Die verbondenheid willen we respecteren. Tegelijk nodigt het nieuwe schema ons uit om een ruimere verbondenheid te ontdekken. We ontmoeten er gelovigen uit andere parochies, zingen en bidden samen en ervaren dat de Kerk groter is dan onze eigen plaatselijke gemeente.

Door onze krachten te bundelen, kunnen we bovendien zorg dragen voor warme, waardige en goed voorbereide eucharistievieringen. Voorgangers, lectoren, acolieten, koren en andere medewerkers kunnen samenwerken en elkaar versterken. Zo wordt de eucharistie werkelijk een viering van de hele Pastorale Eenheid.

Woord- en Communiediensten in de plaatselijke kerken

De keuze voor drie eucharistiekerken betekent niet dat de andere kerken of plaatselijke geloofsgemeenschappen geen betekenis meer hebben. Integendeel: iedere geloofsgemeenschap blijft een waardevolle plaats van geloof, gebed, ontmoeting en nabijheid.

In de andere parochies worden per maand twee Woord- en Communiediensten gegarandeerd vanuit de Pastorale Eenheid.

Tijdens een Woord- en Communiedienst komen gelovigen samen rond twee belangrijke tekenen van Christus' aanwezigheid: zijn Woord en het eucharistische Brood. Zij luisteren naar de lezingen uit de Schrift, bidden voor de noden van Kerk en wereld, danken God en ontvangen de heilige communie.

Een Woord- en Communiedienst is geen eucharistieviering. In een eucharistieviering wordt onder leiding van een priester het gedachtenismaal van Jezus gevierd en worden brood en wijn geheiligd. Dat wezenlijke onderscheid moeten we duidelijk blijven benoemen.

Toch is een Woord- en Communiedienst een waardevol en gelovig samenzijn. De gemeente komt bijeen in Jezus' naam, luistert naar zijn Woord en ontvangt het eucharistische Brood dat tijdens een eerdere eucharistieviering werd geconsacreerd. Zo blijft ook deze dienst verbonden met de eucharistie als bron en hoogtepunt van het kerkelijk leven.

Deze diensten vragen goed gevormde en gemandateerde voorgangers, een degelijke voorbereiding en de medewerking van lectoren, kosteren, organisten, zangers en andere vrijwilligers.

Zij zijn geen toevallige noodoplossing wanneer er geen priester beschikbaar is. Zij maken deel uit van een bewuste pastorale zorg voor de plaatselijke geloofsgemeenschappen.

Ruimte voor plaatselijk gebed

Ook buiten deze gegarandeerde vieringen kunnen gelovigen in hun eigen kerk samenkomen om te bidden. Een geloofsgemeenschap leeft immers niet alleen wanneer er eucharistie wordt gevierd.

Er kan ruimte zijn voor een gebedsdienst, een bezinning, een rozenkransgebed, een aanbidding, een vesperdienst of een viering tijdens een sterke tijd van het kerkelijk jaar. Ook plaatselijke tradities, vieringen rond Maria of een patroonheilige en gebedsmomenten bij vreugde en verdriet kunnen mensen blijven samenbrengen.

Niet ieder gebedsmoment hoeft een communiedienst te zijn. Samen luisteren naar de Schrift, zingen, danken, stil worden en voor elkaar bidden hebben ook op zichzelf een grote waarde. Zulke momenten kunnen gedragen worden door plaatselijke vrijwilligers en gebedsleiders.

Zo krijgen gelovigen meer verantwoordelijkheid. Zij zijn niet enkel deelnemers aan vieringen die door anderen worden georganiseerd. Vanuit hun doopsel zijn zij medeverantwoordelijk voor het geloofsleven in hun gemeenschap.

De plaatselijke geloofsgemeenschappen blijven daardoor verbonden met drie bewegingen:

- zij komen samen voor gebed en ontmoeting in de eigen parochie;
- zij ontvangen tijdens de Woord- en Communiediensten het Woord en het eucharistische Brood;
- zij trekken geregeld naar een van de drie eucharistiekerken om samen met gelovigen uit andere parochies eucharistie te vieren.

Deze drie bewegingen concurreren niet met elkaar. Zij vullen elkaar aan en houden de verschillende geloofsgemeenschappen verbonden met het hart van de Pastorale Eenheid.

Een netwerk van levende geloofsgemeenschappen

Het nieuwe vieringenschema vertrekt niet langer van de gedachte dat elke parochie op zichzelf alles moet kunnen aanbieden. We kiezen voor een netwerk van geloofsgemeenschappen die elkaar ondersteunen en aanvullen.

De ene kerk krijgt een bijzondere verantwoordelijkheid als wekelijkse eucharistiekerk. In een andere gemeenschap kan er een sterke groep zijn die gebedsdiensten draagt. Elders zijn er misschien bijzondere mogelijkheden voor catechese, diaconie, zang, jongerenpastoraal, bedevaarten of zorg voor zieken en ouderen.

Niet iedere parochie hoeft hetzelfde te doen om even waardevol te zijn. Het eigen karakter van iedere gemeenschap mag bewaard blijven. Tegelijk worden mensen en middelen gedeeld waar dat nodig en mogelijk is.

Daarbij is het belangrijk dat de samenwerking niet alleen op papier bestaat. Mensen moeten elkaar werkelijk leren kennen. Koren kunnen samen zingen, lectoren en voorgangers kunnen

over de parochiegrenzen heen meewerken en geloofsgemeenschappen kunnen elkaar bij bijzondere gelegenheden uitnodigen.

Ook vervoer en bereikbaarheid vragen aandacht. Voor oudere of minder mobiele gelovigen kan de verplaatsing naar een eucharistiekerk moeilijk zijn. Daarom zal het belangrijk zijn dat parochianen naar elkaar omzien en, waar mogelijk, samen rijden of vervoer organiseren. Zo wordt de verplaatsing niet alleen een praktische opdracht, maar ook een concrete vorm van christelijke zorg.

Niet minder Kerk, maar samen anders Kerk zijn

We beseffen dat dit nieuwe schema verandering meebrengt. Vertrouwde vieringen, plaatsen en uren zijn vaak verbonden met dierbare herinneringen. Daarom mogen vragen, verdriet en bezorgdheid een plaats krijgen.

Tegelijk willen we ons niet laten leiden door angst voor wat verdwijnt. We willen kijken naar wat mogelijk blijft en naar wat opnieuw kan groeien.

De leerlingen bij het meer moesten hun net aan de andere kant uitwerpen. Ook zij moesten een vertrouwde manier van handelen loslaten. Precies daar ontdekten zij nieuwe overvloed. En toen zij aan land kwamen, bleek Jezus al op hen te wachten.

Ook het verhaal van de Gedaanteverandering herinnert ons eraan dat we niet op de berg kunnen blijven en geen tenten kunnen bouwen om alles bij het oude te laten. Jezus neemt ons mee naar beneden, naar het werk dat op ons wacht en naar de mensen die aan onze zorg zijn toevertrouwd.

Zo willen ook wij deze stap zetten. Niet omdat het verleden zonder waarde zou zijn, maar omdat wij verantwoordelijkheid willen opnemen voor de toekomst. Niet omdat plaatselijke gemeenschappen onbelangrijk zijn geworden, maar omdat we geloven dat zij elkaar nodig hebben. Niet om minder Kerk te zijn, maar om samen op een nieuwe en duurzame manier Kerk te zijn.

Het houtskoolvuur aan de oever kan daarbij ons beeld van hoop worden. Rond dat vuur brengt Jezus zijn leerlingen opnieuw samen. Hij voedt hen, herstelt hun vertrouwen en zendt hen daarna weer uit.

Zo mogen ook wij samenkomen rond de tafel van de eucharistie. Vanuit die ontmoeting keren we terug naar onze dorpen en gemeenschappen, gesterkt om mensen nabij te zijn, naar hen te luisteren, samen te bidden en dienstbaar te leven.

Samen op weg

Met het nieuwe vieringenschema kiest de Pastorale Eenheid Mozes voor een duidelijke en toekomstgerichte weg:

- drie kerken waar wekelijks eucharistie wordt gevierd: Heist-Goor, Wiekevorst en Putte-centrum;
- behalve in Grootlo en Grasheide worden in de andere parochies twee Woord- en Communiediensten gegarandeerd door de Pastorale Eenheid. Vieringen rond doopsel,

eerste communie, vormsel (volgens de opgestelde schema's), huwelijk, begrafenis en andere liturgische vieringen kunnen wel doorgaan.

- de bedevaartmis, tweemaal per maand, in Hallaar blijft behouden;
- ruimte voor plaatselijke gebedsdiensten en andere initiatieven;
- samenwerking en verbondenheid over de grenzen van de afzonderlijke parochies heen;
- een regeling die pastoraal verantwoord en voor één actieve priester haalbaar en duurzaam is.

Dit schema is geen eindpunt. Het is een nieuwe stap op onze gezamenlijke weg. We zullen moeten leren, luisteren en waar nodig bijsturen. Maar we mogen deze weg met vertrouwen gaan.

We vormen samen één Pastorale Eenheid, één netwerk van geloofsgemeenschappen en één gemeenschap van leerlingen rond Jezus Christus.

Hij heeft het vuur al aangestoken. Het brood ligt klaar. En een nieuwe dagtaak wacht.

Met vertrouwen, openheid en hoop willen we bouwen aan een Kerk die leeft, waarin iedere gemeenschap meetelt en waarin we niemand achterlaten.

Pijpelheide, 16 september 2026

Jos Daems